Ч. 129. Неділя 10 (23) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостивах на провинциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вчерашне засідане розпочало ся о годині $10^1/_2$ рано. В сали появили ся перший раз тої сесиї: лат. архиеп. кс. Більчевский, о. Мандичевский, посол гр. Казимір Бадені і др. Дунаєвский.

Відчитано внесеня і інтерпеляциї, межи ними внесенє посла дра Олесницкого і тов. в справі твореня катедр з руским язиком викладовим в университеті у Львові. По відчитаню наспівших петиций секретарем пос. Урбаньским, приступлено до порядку дневного.

Ухвалено проект закона, зачисляючого громаду Яворжно, хшанівского повіта, до місцевостий, підлягаючих законови громадскому з 3-ого липня 1896, ч. 51 В. з д.; з черги приступлено до справозданя Виділу краєвого о уділенє громаді Мостиска позволеня затягнути позичку 116.000 корон на сплаченє довгу, затягненого в р. 1894 на будову дому для Ради повітової і на покритє недоборів буджетових і фондів дорогових повіта.

Пос. ґр. Стадницкий подав внесенє, щоби проект того закона ухвалено ще нині, чому супротивив ся пос. кс. Стояловский, жадаючи, щоби докладно розслїджено господарку міста Мостиск, що з року на рік латає старі довги новими.

На те заявив ґр. Стадницкий, що коли посол Столловский так промавляє о річи, котрої не знає, то він бере назад своє внесенє, бо хоче, щоби в комісиї розслїджено справу, а тоді покаже ся, що посол Стояловский говорить неправду.

Потім відослано то справозданє до комісиї адміністрацийної.

Справозданє краєвого Виділу що до зміни постанов закона краєвого о поборі оплат консумцийних відослано до комісиї буджетової.

Посол Цоль мотивував обширно внесенє своє о заложенє висшої школи гірничої і гутничої в Кракові; відослано до комісиї гірничої.

При першім читаню внесеня посла кс. Стояловского о знесенє рогачок краєвих і повітових, забрав голос внескодавець і промавляв горячо за принятєм того внесеня.

З черги наступив вибір 20 членів комісиї водної, до котрої з Русинів вибрано дра Олесницкого.

На внесенє виділу краєвого вибрано двох членів до гал. Каси щадничої у Львові на місце уступивших кн. Андр. Любомірского і др. Тад. Соловія — др. Стан. Ґломбіньского, професора львівского университету і др. Жигм. Скворонського, адвоката краєвого.

При справозданю комісиї буджетової в предметі ухваленя провізориї буджетової на місяць липень і серпень 1901 забрав голос пос. о. Стояловский і дивував ся, чому комісия не виступила против правительства, що не скликало в своїм часї сойму і що виділ краєвий мусів аж на основі цісарского розпорядженя побирати додатки до податків.

Комісия буджетова пропонує у внесеню, — против предложеня краєвого виділу, котрий вносив на задержанє стопи процентової з р. 1900 — щоби вже тепер знизити додатки краєві до висоти пропонованої виділом краєвим в буджеті на р. 1901. Внесенє комісиї буджетової на побиранє додатку у висоті 60 сот. від кождої корони цілої приписаної належитости податкової ухвалено разом з резолюциєю о. Стояловского що-до уділюваня пояснень через уряд податковий контрибуентам, оплачуючим податки.

Послїдною точкою порядку дневного було справозданє комісиї адміністрацийної о справозданю краєвого виділу в предметі придїленя громади Руської веси і присілків громади Староніви і Драбінянки до громади міста Ряшева. Пос. Бойко, а з ним і пос. Стан. Єнджейович подали внесенє на відложенє тої справи тому, бо ніхто докладно єї не знає; референт пос. Яворский згодив ся на відложенє єї.

По вичерпаню порядку дневного, повідомив маршалок краєвий послів, що в четвер відбуде ся відслонене памятника ґр. Голуховского і запросив до участи в тім торжестві. По тім відчитано внесеня і інтерпеляциї і маршалок замкнув засїданє о год. $12^3/_4$. Слїдуюче засїданє в понедїлок о 10 год. рано.

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — З полудневої Африки).

Дня 17 с. м. зібрав ся буковиньский сойм на четверте засїданє сеї сесиї. Участь в засїданю взяло лише 16 послів. Зараз на вступі відчитано предложенє виділу краєвого і прелімінар на рік 1901. Виділ краєвий поставив слїдуючі внесеня: В прелімінари фонду краєвого на рік 1901 призначено на звичайні видатки 1,459.878 К. 49 с. а на покритє 357.608 К. 17 с. На покритє розходів в сумі 1,102.270 К. 32 с. призначено 42 с. від корони з податків грунтових і домово-чиншових. Надзвичайні

4)

ХРИСТЯ.

(З польского — Марії Конопницкої.)

(Дальше.)

То був подорожний, і як здавало ся, чужий. Здалека видко було, що несе на рамени клунок привязаний до палиці, а коли наближив ся, засивів на нім воякцкий плащ.

Заходив їй з боку, скакав через загони, борозди, і заєдно кликав.

В Христї почало серце бити ся. Здавалось їй одну хвилю.... Боже милостивий! Що їй здавалось?

Чоловік вже був близько, коли побачила єго рібате, сьміюче ся лице і запалі очи. Христя не була певна.

— Знає, або й не знає!.... Хиба, що таки знає!...

— Валько! — крикнула вкінци, сплеснувши в долоні. — Таж то Валько! А ти тут звідки взяв ся?

І вже й він стояв, і дивлячись на неї, сьміяв ся і кричав:

— Христя!.... Ій Богу, Христя! А я гадав, що Марина Павлової! Га.... га.... га....

Але нагле вхопив єго сильний, нестримний кашель. Зайшов ся хлопець раз і другий глубоко, десь від дна грудий, аж посинів на лици, в двоє до землї зігнув ся, схопив ся за груди, і кашляв, кашляв, кашляв...,

Кілька разів підносив голову, хотів говорити, давав знаки очима і лицем, але той роздираючий кашель не допускав єго до слова.

Аж по довгій хвили почав поволи приходити до себе, зойкаючи і сьміючи ся на переміну, а здоймивши воякцу шапку, обтирав піт з коротко стриженого, чорного волося і запалих лиць.

— А то кашель! — говорив зміненим, уриваним голосом. — А то мене умучив! А щоби єго....

Стояв, хитаючи ся, утомлений, зіпрітий, з тремтячою на тонкій шиї головою.

— Ух! — Требаж менї було іти на пором!.... Тож то я набродив ся по тих калужах як качор.... О малий волос що не утопив ся.... Ух!

Кашляв, сьміяв ся і стогнав, відпочиваючи, і ледве дух проводив.

— Звідкиж ти тут взяв ся? — спитала Христя здивована.

— А із сьвіта!

Скочив через рів, що ділив єго від дороги.

— Слава Ісусу! — сказав. — Як ся маєш Христю! Антін прийшов?

В Христї віддих заперло. Отворила побілїлі уста без голосу і почала тремтїти на цїлім тїлї, стискаючи судорожно гроші, що несла на службу Божу.

Валько сьміяв ся.

— Щож ти так остовпіла? Таж єго разом зі мною випустили із шпиталю на поправу. Миж оба аж до Гранного разом ішли. Лише що потім Антін пустив ся на пором на Рибитну, а я туди болотами пішов, бо то мов близше.... Але там може на Рибитні взяло пором, коли така вода! То він хиба на Мости мусів іти, коли так!.... То єго і на захід сонця не буде.... Щож ти, не знала?.... Та чого так трясеж ся як осика?

Торгнув єї за рукав.

— Христю! А говориж! Відозвиж ся так або сяк!.... Щож ти?

Відотхнула глубоко, провівши рукою по чолї і по лици. І лице і рука видались їй як чужі, мертві....

— Боже! — зашептала мертвим, беззвучним голосом. — Боже милостивий!

Але той власний єї шепіт налякав єї як гук сто громів.

Скулила голову в рамена, прижмурила віі, і обернувши ся нагле в сторону сірих піль, що лежали за нею, почала скоро і тихо іти.

— Чого летиш? — крикнув Валько. — А чекай же! Гей!.... Христю!.... Скажи там Антоневи, що я пішов до Павлів, до Костельниці.... Марину налякати!.... Гей!

Але тут вхопив єго знов кашель і пригнув до землї.

Христя ішла. Тополя, дороги, сїре безсонїшне небо, синїюче в торфових мраках сїльце,

видатки призначені в сумі 460.784 К. 24 с. а їх покрите 441.899 К. 12 с., отже буде розхід 18.875 К. 12 с. Сей розхід покриє ся з надвишки суми призначеної на звичайні розходи, а решта сеї надвишки має поставити ся в рубрику „покрите на рік 1902". — Поодинокі справи віддано комісиям. Слідуюче засїдане ще не призначене.

В Капо д'Істрия відкрито передвчера істрийский сойм в присутности 26 послів, між ними 7 Словинців. Предсідатель Кампітеллі повитав присутних промовою, в котрій висказав жаль, що сойм против бажаня більшости послів скликано до Капо д'Істрия. Однако на знак, що сойм шанує бажанє Корони, підніс бесїдник трикратний оклик в честь Цїсаря. Представитель правительства радник намістництва Фабіяні повитав палату в язиці італіяньскім і словіньскім. Відтак пос. Буба іменем більшости відчитав в дуже острих словах написаний протест з причини скликаня сойму до Капо д'Істрії. Протест закидає правительству, що хотїло тим просто обидити більшість соймову. По відчитаню того письма більшість вийшла з палати і розбила засїдане. Предсїдатель мусїв закрити наради і не міг навіть назначити речинця слїдуючого засїданя.

Славний анґлійский ґенерал Френч, як чути було, попав в неволю Бурів, так само як і Буллер і обох випущено на волю під словом чести, що не будуть дальше воювати. Буллер додержав слова і від'їхав до Анґлії, Френч зломив і дальше воює. Однако его другий раз зловили і суд воєнний Бурів засудив его на смерть, о чім Бота повідомив Кіченера. Тому удало ся викупити Френча за увільненє тисяча Бурів, держаних в Сімонетавн в неволи. Ті подробиці розповіла жінка Боти, відпливаючи з Капштадту до Европи, дописувателеви часописи Reinisch-Westphälische Ztg. При тім додала, що їде до Европи на порученє Кіченера, лише просто до Кріґера і заявила, що єї муж буде бороти ся до послїдного Бура і послїдного набою і нема сумніву, що Бури взагалї колиб того було треба, будуть бити ся довгі лїта, а Анґлія вже по кількох місяцях буде потребувати мира.

Новинки.

Львів дня 22 го червня 1901.

— **Іменованя.** Цїсар іменував надзвичайного професора дра Кар. Клецкого звичайним професором патольоґії на краківскім университетї, і графа Войт. Дїдушицкого та посла Александра Барвіньского, учителя головної учительскої семинариї, членами краєвої ради шкільної на дальші три роки.

— **П. Осип Маковей,** звістний писатель, бувший член редакциї „Народної Часописи", тепер професор учительских семинарий в Чернівцях, одержав вчера на тамошнім университетї докторат фільософії.

— **Дирекция краєвого банку** предложила справоздане о переведених в краю парцеляциях в часї 1891—1900, оперті на вияснених повітових виділів, заступництв краєвого банку і на актах банку. В тім часї переведено 171 парцеляций. Банк брав участь в 52 случаях. Ті послїдні парцеляциї обіймали простір 18.891 морґів, за котрі одержано 6,517.940 корон; при двірских обшарах лишило ся з тих рознарцельованих маєтків 15.314 морґів. В усїх 171 случаях рознарцельовано 42.820 морґів за квоту 14,608.022 корон. Парцелюючим елементом мали бути головно місцеві і доохрестні люди; лише в кількох случаях парцеляция викликала дальший рух, а іменно з заходу на вехід. В Старім Самборі осїли численно Мазури з березівского і коросненьского. Они осїдають також в Станиславівщинї, Надвірнянщинї, Калущинї і т. д. Лише в однім городенецкім повітї осїли Швабя.

— **Конкурс.** Дирекция товариства жіноча спілка промислова „Труд", стоваришенє зареєстр. з обмеженою порукою, розписує конкурс на: 1) фахову управительку жіночої робітнї кравецкої; 2) фахову швалю до веденя робітнї біля; 3) фахову управительку торговлї товарів блаватних. — Рефлектуючі на ті посади мають внести свої поданя до дирекциї товариства у Львові (Ринок ч. 10) найпізнїйше до 15-го липня 1901. До зголошеня треба долучити: метрику, сьвідоцтво моральности, сьвідоцтво фахового уздібненя і заяву, якої платн жадають. — Близші інформациї зазягнути можна в дирекциї товариства кождого дня з виїмкою недїль і сьвят в годинах від 4-ої до 6-ої по полудни.

— **Іспит зрілости** в ґімназиї дрогобицкій зложили: Ефр. Александрович, Мойс. Автлер Як. Бадецкий, Герш Бікель, Едв. Борковский, Юл. Дуцко, Альб. Гопфінґер Алекс. Ільницкий, Йос. Кравєский, Володим. Левиньский Сам. Люстіґ, Стан. Ланцутский, Герш Пахтман, Райм Подстав ка Авр. Респорт, Маєр Рубин, Сімхе Сеґаль, Ів Стрільбицкий, Ад. Цінтель, Сем. Шефтлер. До поправки призначено одного публичного ученика і одного екстернїста. На рік репробований один екстернїст.

— **Віче крамарів** скликує виділ філїї „Просьвіти" в Тернополи на день 29-го н. ст. червня с. р., котре відбуде ся в великій сали маґістратскій о годині 2-ій по полудни. — Предметом нарад будуть спільні справи крамарскі, а передовсїм справа орґанізациї крамарів, до чого упрошено фахових референтів.

— **„Кольонїя почтова"** для дїтий ц. к. урядників і почтових функционарів. Секретарият того нового товариства оповіщує, що статут „Кольонії почтової" вже затверджений рескриптом ц. к. намістництва з дня 10-го марта 1901 ч. 41.012 і оголошений в часописях „Почта" з дня 15-го с. м. і в „Почтовій газеті" дня 1-го с. м. Річна вкладка виносить для звичайних членів 8 корон. Вкладки і жертви принимає скарбник товариства п. С. Айдерле, ц. к. почтмайстер в Могилянах. Доси має товариство 92 членів. Всяких інформаций уділяє секретар товариства п. Ів. Яворский, ц. к. почтмайстер в Седлїшовицях (Siedliszowice).

— **Гроза повени.** З Галича доносять: Ріки Днїстер і Луков дуже скоро прибувають і грозять кождої хвилї виступленєм з берегів. Небезпечність повени чим раз більша.

— **Невинні арештанти.** Оногди пустили ся бальоном з Кракова два поручники у воздух, а вітер заніс їх в ґубернїю люблиньску. Там позіставали через два днї під дозором жандармского полковника, поки не насціло з Варшави позволенє від ґенерал-ґубернатора, щоби їх пустити на волю.

— **Про народні школи в Анґлії** пише анґлійска часопись „Schoolmaster": Число дїтий, що легковажать собі школу, незвичайно велике. Статистика виказує, що з записаних до школи дїтий не приходить до школи денно около пів міліона. В самім Льондонї є 100.000 шкільних дезертирів. Они то становлять будучі леґіони волоцюгів, злодїів і розбишаків. Дивно, що родичі, замість карати свої дїти за неходженє до школи, нераз їх за те похваляють, або що найменше рівнодушно на те дивлять ся. Винен тому також сам заряд школи. Лучає ся нераз, що учитель або інспектор бере першу лїпшу дитину зі школи на платну

всьо то крутило ся перед нею. Подалась раз і другий мимохіть назад, бо здавалось їй, що ось, ось звалить ся на неї, що просто чолом ударить ся о той кружляючий воздух. В ушах мала шум, немов би великої води, а в грудях таку пустку і таку темряву, як коли хто велику яму в земли вибере.

Не чула нічого, нї журби, нї радости, нї утомленя; знала лиш, що мусить іти.... іти....

Отже ішла чим раз скорше. Тополї мигали одна за другою, сірі, безлисті, одностайно високі і дрібними галузками шелестячі. Кожда з них наближала ся з тихим, ніжним шелестом і минала шепотом поспішаючу Христю. Ледве єї одна минула, вже ішла друга.

...На Мости пішла... На захід сонця буде... — шептали всі. Повний воздух був того шепоту.

Утомлена, хора душа Христі вхопила ся тих слів і повисла на них як птах в сильці.

...На Мости пішов... На захід сонця буде... На Мости пішов... Однако ті слова були для неї лише пустим звуком. Просто не розбирала о ким тут бесїда, хто то на Мости пішов, хто на захід сонця буде. Ті слова, що доводили єї маже до божевільности, були для неї незрозумілі, чужі. Навіть не чула, що шепчуть їх власні єї студені, помертвілі уста.

Так дійшла до місця, де кінчила ся висаджувана дорога. А коли тополї перестали шелестїти до неї, перервала і Христя свій шепіт, але знов о тім не знала.

Ішла тепер пісковатою рівниною, широко роз'їздженою селяньскими возами і розтоптаною ратицями худоби.

І нагле на тім піску, в котрий були встромлені єї очи, побачила як на долони ринок місточка, з котрого перед двома роками ішли новобранцї. Ось, всьо мов живе стоїть перед нею.

Кільканайцятьох селян в кожухах і міщан в капотах стоїть при підводах.

...Під довгим жовтим муром ряд згорблених жіночих статий... З під грубих хусток чути плач і лемент... Трясуть ся під ними голови сиві, слабосильні; виплакані очи глядять на ідучих в сьвіт синів-кормителів... Посеред майдану уставляють ся новобранцї чвірками... Антін в послїднім ряді пристає, отягає ся, до неї ще завертає. Вже на него старший два рази крикнув, вже за плече торкнув, але їх руки, їх голови, їх уста не можуть ся розлучити...

— Будеш мене ждати, Христю?

— Буду...

— Вірно?

— Вірно.

— Так тобі Боже допоможи?

— Так менї Боже допоможи!

— Памятай!

Нагле загудів бубон.

— Антоне! — крикнула Христя, а той крик, що відбив ся в чистім поли, очутив єї з омертвіня.

Величезна ясність ударила в неї, як пожарна луна. Тепер зрозуміла, що Антін вертає, що пустили его із шпиталю, що іде на Мости, що ще нинї тут буде. Всьо, всьо тепер зрозуміла. Як в годинї смерти робить ся конаючому ясно від сьвічки, так їй тепер зробило ся ясно. Страшно, страшенно ясно!

Щастє, біль, тревога били на неї разом і пронизбали єї як острі ножі. Не бачила, де що кінчить ся, або де зачинає ся, бо щастє було як і біль болюче.

— Господи! — скрикнула, затискаючи кулаки, немов би хотїла боронити ся перед насильством тих змішаних чувств. Давили єї, мордували, морозом і огнем по нїй ішли...

Обтерла зимний піт з чола, торгнула сорочку під шиєю.

— Що она тепер зробить?... Що зробить?... Що?

Піднесла до неба розпалені очи і вдивила ся в его безмежну, прозору сірість з напруженєм смертельної тревоги і розпуки. Аж нагле заблисли в них сльози.

— Матінко Божа!... О, Мати Божа, ратуй мою душу!...

Зложені руки притискала до грудий, єї голос був горячий, погляд благальний, утомлений. Ішла так якийсь час, пробиваючи очима небеса і спотикаючись на піску, аж нараз єї дорога знизила ся.

Христя доходила до села. Здалека вже чути було гамір людских голосів і рик худоби. Люди вертали з ярмарку, з Бережниці. Ішли громадками наклинаючи на воли, на корови і гуторячи з собою.

З віддаленя, в якім була Христя, творило то одностайний, змішаний з туркотом возів і ґеґанєм гусячих стад гамір, з посеред котрого вибивали ся як ракети пяні крики, співи, тріскане з бичів і рик бугая.

Гадки Христі напрасно обернули ся в ту сторону.

....Люди з ярмарку ідуть, то й мати іде... або може вже й прийшла... І Павло...

То імя відбило ся в єї гадках якимсь дивним відгомоном. Задумалась над ним немов би его перший раз чула.

— Павло...

службу, а родичі раді, що їх діти самі на себе зарабляють. На 600.000 дітий ледви 50.000 ходить до школи по 12. році. Ті відносини в школах зростають від тоді, як побільшило ся число учительок. В 1851 р. було в Англії 70% учителів а 30% учительок. В 1870 р. сї відносини зрівнали ся, але в 1900 р. було знова 75% учительок а 25% учителів. Уздібненя на учительску посаду вимагає ся дуже малого: женщина мусить мати що найменше 18 літ, іспиту зрілости нетреба, але сьвідоцтво щепленя віспи мусить бути залучене до поданя!

— **Самоубийство.** В Теребовли відобрав собі жите вистрілом з револьверу 22-лїтний однорічний охотник Юлїй Рогуский. Причиною самоубийства мала бути маєткова руїна родичів.

— **Зі шпиталю до арешту.** В краєвім шпитали на відділї шкірних недуг повстав оногди між пацієнтками такий заколот, що треба було аж полїцию призвати до помочи. Полїция погодила спорячих і зробила лад, перепровадивши кілька жінок зі шпиталю до арешту.

— **Щедрий запис.** В Римі помер німецкий маляр Адольф Міллєр, котрий записав міліон марок на цїли публичної добродїйности, а між иншими 280.000 марок на німецкий шпиталь в Римі. Відсотки від капіталу 300.000 марок призначив на щорічне закупно державою творів незаможних, але талановитих німецких артистів.

— **Нелюдский вітчим.** Дозорець дому при ул. Зацерковній ч. 5 у Львові Войтко Брош оженив ся з вдовою Анною Ординець, що мала по першім мужу дочку і 600 зр. ощадности. Якийсь час жив з нею честно, однако пізнїйше почав знущати ся над дитиною. Забрав жінці книжочку каси щадничої на 200 зр. і переписав єї на своє імя, а коли єму не хотіла видати решти гроший, почав так страшно знущати ся над дитиною, що сусїди повідомили о тім полїцию і опікуна. Брош кинув ся на опікуна дитини і загрозив, що убе дитину, коли хто буде за нею обставати. Лютого вітчима арештовано, а шестилїтну дитину віддано до лїкарских оглядин, при котрих найдено на цїлім тїлї рани і синцї від побоїв.

— **Звертаємо увагу** Вп. Читачів на оголошенє видавництва руского тов. педаґоґічного, заміщене в надісланім нинїшної часописи. Виділ товариства просить завчасу замовляти потрібні книжки на нагороди для учеників, аби можна їх на час доставити на місце.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 22 червня. Як доносить Standard з Шанґаю, побоюють ся там поважних розрухів в північно-західних провінциях хіньских. З віродостойного жерела доносять, що ґенерал Тунфушіян збирає величезне войско, аби з'орґанізувати ворохобню против цїсаря.

Льондон 22 червня. Після часописи Sun постановили Бота і низші провідники Бурів піддати ся, або вже піддали ся. Потвердженя тої вісти ще нема.

Пловдив 21 червня. Як доносять з Константинополя, арештовано там богато альбаньских достойників під закидом що належать до македоньского комітету і стоять в звязи з Ізмаілом-беєм, котрого недавно заочно засуджено на смерть.

Константинополь 22 червня. Посол сербский вручив Порті ноту, в котрій звертає увагу на події в Альбанії і взиває до енерґічного зарядженя, щоби більше не повтаряли ся напади альбаньских розбишаків на сербскі землї, инакше Сербія буде мусїла сама поробити відповідні зарядженя.

Новий Йорк 22 червня. На Филипинах вже на стілько успокоїло ся, що від липня буде знесена управа войскова а заведена цивільна.

Надіслане.

І нагле темні румянцї облили єї лице, чоло, шию. Христя почула встид сама перед собою. В широкій польній пустції почула встид пекучий, дівочий і спустила очи.

Ішла так якийсь час в великій з дна серця добутій лунї, що на ній поволи пригасала. Гамір голосів наближав ся просто, був чим раз голоснїйший, чим раз виразнїйший.

Христя оглянула ся і зійшла з дороги.

...Піде через огороди, не через село... Піде ід Мостам... Перейде дорогу навхрест... Піде далеко аж стрітить Антона... Хочби прийшло ся іти аж до самих Мостів, піде! Здалека єго побачить, здалека... Він також зараз єї побачить... Здалека єї пізнає... Соколом до неї полетить.... Вихром до неї полетить.... А она до него, до него...

— Нехай буде що хоче! Нехай що хоче діє ся! Нехай він хоч одну годину має добру. Нехай же він хоч раз, хоч один разочок притулить єї добрим серцем до себе! Нехай він хоч тілько, що той один Отченаш, буде радий і щасливий, що до дому вернув...

Говорила тепер голосом солодким, притишеним, ніжним. Сила чувств в ній ослабла, притихла: велика, сумовита ніжність заливала їй серце і душу.

— Нехайже він, бідний, хоч одробинку радости має!... Нехай єму верне ся вірність і коханє.... Нехай єму ще той сьвіт запахне цьвітом!

Говорила і гадала о повертаючім, як говорить ся і гадає ся о умираючім, котрий вже завтра сонця не побачить. Аби нині... Аби нині... Аби ще хвильку!

О тім що з нею стане ся, що з нею буде, якось не думала. Єї страх, єї страшна тревога, розплила ся в тім однім бажаню.

....Щоби раз.... Щоби ще разочок побачити єго!...

Була тепер на гребли, за котрою чорнів в мрачнім воздусї хрест. Напружила очи і видалось їй, що з під хреста підносить ся чоловік. Майже єго не бачила, але видалось їй так.

Огонь ударив на неї, серце в ній затрясло ся, немов би розпалось....

— Антоне, Антоне! — крикнула великим голосом і витягнувши руки перед себе, кинула ся греблею бігти, немов би єї вітер поніс.

Величезна сила болю і любви зазвучала в тім голосї. Груба хустка зсунулась їй з голови на рамена, закинена на плечі запаска повівала за нею в синявій мрацї, мов великі крила, а она як осліплена птиця, летіла в ту синяву і в ту мраку, закинувши назад голову з криком і з плачем, цїла в сльозах і в огни.

Антін пізнав єї здалека.

— Христю — крикнув — Христю!

Але заки стямив ся, вже лежала єму на грудях, вже єго шию обіймала руками, вже своє сніде лице з плачем до него тулила.

— Антоне!... Ах, Антоне!

В крику стулили ся їх уста і так стояли — німі.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).